

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 8. Quomodo viderit tres Angelos, miro prorsus modo repræsentantes
Mysterium SanctissimæTrinitatis, & Christus Dominus ter descenderit, ad
infundendas ipsi tres virtutes, utens verbis admirandis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

CAPVT VIII.

Quomodo viderit tres Angelos, miro prorsus modo repræsentantes Mysterium Sanctissimæ TRINITATIS, & Christus Dominus ter descenderit, ad infundendas ipsi tres virtutes, utens verbis admirandis.

Sequens visio est prodigium infinite Sapientia & Bonitatis DEI, communicantis se suis Creaturis, cuius principium est simile illi, quam habuit Abraham de mysterio Sanctissimæ Trinitatis in specie trium Angelorum, quos alloquebatur modo ut unum, modo ut multos: quia ipsi apparebant, jam ut unus, jam ut tres.

§. I.

AGens cum DEO horâ secundâ noctis (anno 1611.) vidi tres beatos Spiritus, qui, ut mihi videbatur, erant Angeli DEI, & stantes coram me aliquantum ex parte, dixerunt mihi modo admirabili & valde gravi: Soror, venimus, ut tibi annuntiemus nova, nomine DEI. Neque mihi tunc plus sunt loquuti: quia attendebant ad effectum, quem illud verbum seu nuncium operaturum esset in mea anima, qui erat quædam turbatio, tum quod nescirem, qualia nova essent illa, tum quia admirabar admirabilem modum loquendi, quo utebantur: nam loquentibus tribus, loquebatur tantum unus, & loquente tantum uno, loquebantur omnes tres; per quod DEUS vehementer illuminavit meam animam, ut cognoscerem altissimum mysterium trium Divinarum Personarum, & unius solius veri DEI, adeo ut habito hoc lumine potuerim dicere, verum esse, quod confitemur de hoc mysterio: quia ego vidi aliquid, & habeo aliquam illius cognitionem. Dum ij cælestes Spiritus me viderent ita turbatam, ac admirandam, alloquentes me denuo cum magna suavitate & benignitate, eodem arcano modo, de quo dixi, & novo lumine collu-

strantes meam animam, ad percipiendum mysterium, dixerunt mihi: Soror nostra, ne turberis, neque affligaris, nova enim, quæ tibi annuntiamus, sunt optima. Tamen, quia ordinariè magis reddor sollicita & attenta, quando me DEUS visitat, mihi que exhibet suas solitas misericordias, quam quando mihi offert aliquam crucem, amore sui tolerandam, quam suscipio sine tergiversatione, aut timore; licet mihi dixerint esse bona nova, non omnino deponi meam perturbationem, & dixi illis consentaneè mystico modo, quo mihi fuerant locuti, & lumini, quod mea anima acceperat de mysterio altissimo Sanctissimæ Trinitatis: Domini, Dominus potest facere quidquid vult, ac sicut vult, potest visitare animam, & conferre illi gratias, quando & quomodo, & eâ ratione, quæ vult, pro sua sanctissima voluntate, & ego quid habeo hac in re expendendum? quid vobis opus est me commonefieri? Responderunt mihi illo dicto modo arcano, & novum communicando lumen meæ animæ: Ita, verum est, quod dicis, requirit tamen DEUS tuam dispositionem. Tum ego respondi (retinendo semper lumen in mea anima, quo cognoscebam illud mysterium, & ignorando modum, quo id dicerem) Domini, si ex mea parte requiritur, aut debet esse aliqua bona dispositio ad recipiendas à DEO ipsius gratias, ea, quam ego habeo, est valde exigua, miserabilis, & imperfecta, ideoque nescio, quid facere possum, vel dicere hac de re, ignoro, quomodo me debeam disponere. Illi verò mihi dixerunt eo modo mirabili, de quo antea dixi: Nè te quidquam affligat, vel sollicitam reddat, quia dispositio, quam à te petimus, est, ut solum velis acceptare gratiam, quam tibi Dominus modo vult præstare.

Audi.

§. II.

Auditis his verbis fui liberata ab omni molestia, & solitudine, ac turbatione, quam habueram, subsecuta magna pace & quiete, ac dixi cum affectu, quem DEUS meæ animæ communicavit, resignationis, & propriæ cognitionis: Ecce tua pauper creatura, & ancilla mei Domini; fiat in me in omnibus, & per omnia sanctissima tua & amabilissima voluntas. Postquam id dixissem, unus ex illis tribus Angelis recessit aliquantum ab alijs, seque constituit quasi è regione ipsorum, & fuit res mirabilis ac plena mysterio, quam mea anima ibi vidit, atque cognovit per lumen sibi à Domino communicatum: quia dum recederet ab illis duobus, unus ille manebat cum duobus, ac duo manebant cum illo uno, & cognovi ex illuminatione Divina, quod iste recessus unius à duobus esset figura mysterij Incarnationis secundæ Personæ Sanctissimæ Trinitatis, JESU Christi Domini nostri. Deinde elevatis animæ oculis, ex inspiratione DEI, conspexi cælos quasi patefactos, & apertos, vidique ex altissimo ac supremo eorum descendentes pulcherrimo ordine, & binos, instar supplicantium, innumerabiles Angelos, ac Spiritus Beatos, adeò ut viderentur egredi ex cælesti Jerosolyma omnes illius Civis & Aulici; cumque descendissent hoc ordine, donec pervenirent ad illos Sanctos Angelos, quos dixi stetit mirabiliter, duos ex una, & unum ex altera parte, fuit instituta Divina quædam supplicatio, in cuius medio à dextris procedebat Sanctissima Virgo Domina nostra, sublimior alijs sanctis Angelis, quasi confidens in quodâ throno, stipata comitatu multarum Virginum, & sanctarum subsequens, intercedentibus per intervalla plurimis Beatis Spiritibus. Postea vidi grande & elegans, augustum ac munitum castellum, adeoque stupendum, ut nunquam poterim intelligere, quale fuerit: quia illius majestas ac magnitudo excedebat captum omnis creaturæ, unde ibi fui obruta, perclita & submersa in ea Divina caligine: nescio, an tunc evanuerint ex meis oculis illi tres admirabiles Angeli.

EX hoc Divino Castello, patefactâ quâdam quasi portâ, seu aperturâ, prodijt JESUS Christus Dominus noster, cum maxima Majestate ac pompa, & incipiens descendere per medium illius cælestis processionis, pervenit usque ad sanctissimam Virginem Dominam nostram, ad quam nonnihil conversus, inclinavit suum sacratissimum caput & corpus, exhibens ipsi reverentiam, sanctissima quoque Virgo se erexit, & inclinavit coram Divina ipsius Majestate cum maxima veneratione, quod ipsum fecerunt omnes illæ Virgines & Sanctæ, ac Angeli, qui aderant. Statimque Dominus processit ulterius; descendebat verò dicto modo, donec veniret ad initium illius Processionis, ubi jam ego eram, priusquam Divina Majestas adveniret. Cum autem aspicerem Dominum venientem, vidi quod in duobus digitis suæ sacratissimæ manûs ferret quasi obvolutas quasdam gemmas pretiosissimas diversorum colorum, atque idcirco attonita, non poteram avertere oculos ab illo mysterio, & tota turbata ac abrepta, nesciens quid agerem, corruvi prona super terram, in qua jacebam humiliata, & proxima Divinis pedibus. Sed subito fui elevata, & Dominus venit ad me, unde ego non parùm fui turbata, ac obstupui: & postquam tetigisset ijs duobus digitis, in quibus ferebat illos pretiosos lapides, meum pectus, & cor, atque ibidem eos tenuisset, per spatium, quod dicitur Symbolum Apostolorum (non sciebam tunc, quid ageret Divina Majestas, quidve in me operaretur) ac deinde mihi dedisset suam sanctam benedictionem, reversus est, pertransendo illam Processionem eodem modo, quo descenderat, usque dum ascenderet ad supremum cæli locum, unde venerat. Ego cogitabam, & conferebam mecum, quale esset illud mysterium, quod Dominus suis sacratissimis digitis tetigisset meum cor: & quia senseram illum intimum contactum, dicebam: Quid est, mi DEUS, quod fecisti, & operatus es in me, tua paupere creatura: atque cum frequentissimè dicâ Domino, considerando

me tam pauperem & infelicem, ac miserabilem: *Cor novum crea in me DEUS, & spiritum novum infunde visceribus meis*; aiebam, quandoquidem tanta est mei DEI bonitas, an non mihi abstulisset meus Dominus istud cor antiquum Adami, velleque mihi dare aliud novum, conforme suo genio ac voluntati. Sed statim me corripgebam, ac dicebam: Hoc vix contigerit, quia sentio idem, ac si cor meum haberem in meo pectore. Hæc me dicente, vidi Majestatem JESU Christi Domini nostri descendente secundo ex eodem loco, & eodem modo, quo prius: dum autem cum ea pompa descenderet, jamque vicinissimus esset loco, in quo ego inclinata venerabar ipsius Majestatem, extendit suam sacratissimam manum, ac admovit meis labijs, quæ signavi Cruce, efformatâ duobus digitis, indice & medio, in quibus Divina Majestas ferebat illas prædictas gemmas. Deinde paucis mihi bene precatus, rediit per medium illius cœlestis Processionis, ac ascendit usq; ad supremum Cœlum, unde advenerat, subducendo se conspectui meæ animæ, quemadmodum fecerat primâ vice. Paulò post, quasi intrâ spatium, quo persolvitur symbolum Apostolorum, iterum descendit, sicut primò & secundo, accedensq; ad me, attactâ meâ fronte, iisdem duobus digitis, in quibus gerebat eas gemmas, designavit in illa Crucé, quæ remansit profundè impressa intrâ eâ partem capitis, non sinè notabili meo dolore; ac tum mihi breviter benedixit, sicut alijs vicibus: Recedens verò aliquantulum à me, præcepit eadem Divina Majestas graviter & admirabiliter toti illi Aulæ cœlesti, ut attenderent, quid ipsis esset dictura, & expositura, de mysterijs, quæ fuerant omnibus præsentibus peracta, atque mihi specialiter dixit: Tu quoque esto attenta, & intelliges gratias tibi modò à me præstitas, quia hæcenus vidisti mysterium, & non intellexisti, quid significaret. Tunc Beati Spiritus quasi novam præse rulerunt attentionem, præsertim verò ego, eò quòd mea interesset, magis appropinquavi diligenter auscultatura, quid Dominus esset dicturus.

§. III.

INterea dixit Dominus: Noverint omnes creaturæ, constetque Cœlo ac terræ, quòd propter meam bonitatem, & quia sum is, qui sum, hunc in modum, atque ita specialiter, sicut vidistis, amem, amplectar, & honorem meos parvulos, qui nimirum verè, & ex toto suo corde ac anima me amant, mihi serviunt & obtemperant omnibus suis viribus, respondentem quàm optimè possunt meæ inspirationi, & vocationi: idcirco nunc volui taliter honorare istam creaturam, descendendo ad ipsam tribus vicibus, ex meo regio throno ad terram, & applicando illi meâ potentia manu specialem meam gratiam, ac virtutem meæ Passionis, confortando denuò ipsius cor, & conferendo ei novam gratiâ contra potentiam Sathanæ; id quòd feci tangendo meâ manu intimè illius cor, sicut vidistis, & illa sensit, relicto in eo, in signum hujus novæ gratiæ, & virtutis ac fortitudinis, quam illi tum communicavi, unâ ex ijs gemmis, quas ferebam in duobus digitis meæ manûs. Secundâ vice, quando ad illam descendi, attingendo meâ manu ipsius labia, applicui illi, & communicavi denuò virtutem prudentiæ in loquendo, ut loqui possit, quin diabolus valeat impedire verba, quæ meo nomine, & ex mea voluntate illam oportuerit proferre ac dicere, qualicunque oblata occasione meæ gloriæ, & fructus animarum, relicta intrâ ipsam, quasi in signum, intuitu hujus gratiæ, aliâ gemmâ ex ijs, quas in digitis meæ manûs gerebam. Tertiâ vice, quâ ad illam descendi, tangendo, sicut vidistis, meis digitis ipsius frontem, & formando in ea signum Crucis, quòd etiam à me factum est, dum tetigi cor & labia, applicui illi & communicavi denuò virtutem bonarum cogitationum, illustrando novâ meâ luce ejus intellectum, ut bene dirigat opera ad majorem gloriam meam, relicta illi etiam, in signum istius gratiæ, tertiâ gemmâ ex ijs, quas ferebam intrâ meos digitos.

Hoc dicto, conjectis que in me suis sacratissimis oculis, alloquutus est me, dixitque

que mihi peculiariter: Hæ sunt, Marina, misericordiæ & gratiæ, quas modo tibi de novo exhibeo, & quas accepisti à me, eo modo mystico, quem vidisti, neque tamen tunc intellexisti. Deinde Dominus dedit suam benedictionem toti illi cœlesti Aulæ, & Spiritibus Beatis, ac mihi suæ miserabili creaturæ, cum maiestate ac auctoritate à me nunquam aliàs animaduersa, atq; hoc factò est reuersus, & pertransiuit illam mirabilem Processionem, sicut prioribus duabus vicibus, ingressusque est in illud suum amplum & elegans castellum, ac deinde se movit tota illa mystica Processio Beatorum Spirituum, qui ascendentes suo ordine, quo descenderant, introierunt in cœlestem Ierolimam, & cum postremò ingredientibus, qui erant eminentiores, & sublimissimi spiritus, ingressi sunt tres illi admirabiles ac beati Spiritus, quorum in principio feci mentionem: & postquam hi introiissent, clausa est illa porta, seu apertura Cœli, atque ego attonita, summè mirabar, quòd viderim tam stupenda, excedentia omnem exiguam capacitatem meæ animæ, & verecundabar, demersa in illam abyssum meæ vilitatis, & exiguitatis, ideòque existimo, me nunquam ausuram fuisse, vel attentaturam, scribere ista mysteria, præterquam ad reddendam rationem meo Confessario, & Patri spiritali.

Videor mihi quasi immutata, postquam mihi Dominus præstitit istam gratiam, habereque in intimo recessu ac fundo meæ animæ, applicatam ab illo quandam veluti seram, ac sigillum, adeò ut nihil possit pertingere & intrare in illud secretum con-

clave, quod Dominus ità clausit & obfignavit. Solus ille potest aperire & occludere istud claustrum, quod Divinæ Majestati est semper quasi apertum, potestque intrare & egredi, quando, & eo modo, quo ipsi placet. Quando verò per meam magnam fragilitatem & miseriam labor in aliquo defectus, ac imperfectiones, quia semper & in omnibus meis operibus hoc mihi de me persuadeo, videtur id mihi tunc esse & fieri procul extra portas domus & habitaculi interioris meæ animæ, ut nesciam, quomodo eveniat: solum scio, me malè & cum multis defectibus ac erroribus respondere tantis gratijs, quas à Divina Majestate accepi.

Dum pervenissem ad scribenda illa tam grandia verba, quæ Dominus dixit: *Noverrint omnes creatura, consisterque celo ac terra*, quia repræsentabatur meæ animæ, quasi tunc adesset, maxima & extraordinaria Majestas, cum qua Dominus ea protulerat, exeruit se in momento meus pudor & timor, ut fuerim mirata, nec potuerim tunc quidquam loqui. Atque Dominus, operatus est in mea anima, ex sua bonitate, & me obstupescente id, quod ego nunquam senseram, neque mihi acciderat in vita mea, quantum recorder; ipse namque Dominus propter suam misericordiã, & altissima iudicia, movit meam linguam, loquutusque est per illam prædicta verba: quòd quidem scribo cum magno dolore, quia mihi id mandat, & sic vult Dominus; nam ista melius est sentire, quam dicere, eo quòd absque magna confusione & verecundia proferri nequeant.

